

[Hanne Reintoft.]

gyndte man på i de partier, der kalder sig socialt ansvarsbevidste.

Måske skulle man øve selvkritik, for ekstremer, vanvittige ting som det, vi oplever her, vokser ikke ud af den klare luft. Der skabes en grobund og en basis, når man svigter, og det er den svigten, befolkningen betaler for nu. Vi skulle måske prøve at ændre de toner, i stedet for bare at stå latterligt herinde og skælde ud og give ondt af sig, som også socialdemokratiets ordfører gjorde.

Ungdomsydelsen er jo en eklatant fiasko, lovsjuskets højdepunkt, og jeg må sige, at den fordelingsnøgle, der nu er tiltænkt for det næste år — det har jeg også mange kommuners udsagn for — ikke løser problemerne. Jeg synes, man må opfordre til, at det problem tages op og løses på en eller anden måde. Vi har virkelig forrykket den sociale balance. Der kan sidde to unge på højskole, den ene med forældreindtægter, der er højere end den andens, og det er det barn med den høje forældreindtægt, der får ungdomsydelse, fordi det bor i en kommune, hvor pengene er tilovers.

Så vil jeg gerne sige noget meget indtrængende til de to socialdemokratiske kvindelige ministre om EFG-uddannelserne. Jeg husker fru Ritt Bjerregaards store indlæg i kvindedebatten om vores motivation af de unge kvinder, der skulle uddannes. Hvad har EFG vist os? At dér fik kvinderne en chance; det var faktisk ikke motivation, det var bare chancen, de skulle have. Hvordan ligger det med lærlingene inden for de grafiske fag? 9 pct. i mesterlæren, 32 pct. på EFG. Hvordan ligger det inden for levnedsmiddelfagene? 8 pct. i mesterlærefag, 52 pct. i EFG. Hvad siger det fine ligestillingsråd til, at vi nu skærer ned på det uddannelsesområde, hvor kvinderne for første gang i en årrække så ud til at have en chance for at komme igennem det uddannelsesmonopol, som mændene har haft på hele det private arbejdsmarked?

Skandalen på daginstitutionerne er omtalt. Jeg frygter som VS — det gør hele vores parti — at også her ligger flere katastrofale fejlregninger. Den dokumentation, vi har fået fra socialministeren, kan ikke på nogen måde berolige med hensyn til, hvad det er, der foregår.

Vi stiller også ændringsforslag om en betydelig forhøjelse af dagpengesatserne. Vi vil igen gøre opmærksom på, at arbejdsløsheden nu er så langvarig, at det lave indkomstniveau, de 50-60 pct.s dækning, understøttelsen giver, virkelig på lang sigt ødelægger enkeltmenneskets og familiens eksistensvilkår.

Må jeg samtidig igen understrege, at de langvarigt ledige, der falder for 26 ugers reglen, står i en komplet forvirret og usikker situation over for bistandsloven. Vi vedtager nu en finanslov, der ikke garanterer, at bistandslovens rammer kan udfyldes, der ikke garanterer tilstrækkeligt og veluddannet personale, og kommunerne står endda uden det nødvendige cirkulæremateriale, når loven træder i kraft om få dage.

Der er heller intet gjort i finansloven for at imødekomme hele skandalen omkring vores sociale ankesystem. Der er intet gjort for, at det skulle blive mindre tidkrævende, og for at imødekomme kravet om retssikkerhed for de socialt svage.

Vanføreforsorgen står nu også i fare for en ødelæggende udvikling, og jeg synes, at hele dette med Hornbæk Kurbad og nedskæringer for Samfundet og Hjemmet for Vanføre er kommet i den grad ind ad bagdøren, at ministeren faktisk skylder en ganske grundig redegørelse her i tinget for hele vanføreforsorgens fremtid. Jeg deltog selv i De Samvirkende Invalideorganisationers årskonference, og man gav jo garantier for, at de traditionelle handicapgrupper ikke ville blive berørt. Hvorfor gør man så pludselig det på denne måde? Protesterne er jo klare og situationen ganske klar.

I åndssvageforsorgen følger man det samme op med nedskæringer og forringelser, desværre støttet af EF, der måske nu forhindrer, at vi få en meget nødvendig og meget påkrævet åndssvageinstitution. Det klare krav, som jeg dog ved ministeren selv gerne ville stille i Hartlingregeringens dage, om at opfylde 1959-loven er vi ikke et skridt videre med, tværtimod. Vi taler direkte om opbevaring i nogle af de spareforslag, der er indgået.

Alt dette gør vi, mens skattevæsenet flot eftergiver arbejdsgiverne 250 mill. kr. i skattegæld. Herregud, 29 mill. kr. sparer vi på de gamle i sengene, og så eftergiver vi de andre 250 mill. kr., det er for svært at kræve